

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vsa leta 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vsa leta 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.
Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.
Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.
Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Ali ima državnozborna desnica svoj program?

Pred nekoliko dnevi so se bili zbrali Mladocihi v svojem društvu ter so se mej seboj pritoževali o malostnih uspehih, ki so jih doslej dosegli Čehi v državnem zboru. Dr. Gregr je zlasti grajal Staročehe, češ, da so šli brez programa v državni zbor, in to da je uzrok dosedanje neuspešnosti češke stranke ali češkega kluba v državnem zboru. Pritaknil je ob jednom, da Scharschmidov predlog se najbrže vsprejme z majhnimi spremembami, potem pa, da bo potreba, da se češki narod v celoti vzdigne proti takemu sklepu.

Glede na Scharschmidov predlog ni pač verjetno, da bi se vsprejel brez bistvenih sprememb; kajti dokler ostanejo v njem točke, ki naravnost nasprotujejo čl. XX. osnovnih zakonov, bi ga mogla vsprejeti samo večina dveh tretjin glasov, toliko glasov pa bi ne spravili tako kmalu skupaj, razen, ko bi se velik del desnice odcepil in pridobil za Scharschmidov predlog. Ta del bi bil iskati jedino mej Poljaki. S takim korakom bi se Poljaki pa označili za vselej, kolikor jih ni poznati že iz preteklosti. V tem slučaju bi zahipno Poljaki škodovali družim Slovanom na desnici; ali opekli bi se za vso bodočnost oni sami. Potem bi Čehi in drugi Slovani spoznali, da so zabredli, ko so se dali voditi od Poljakov, katere z druge strani suka vlada, kakor se zdi njej ravno primerno. Potem bi Čehi razvideli, da so Poljaki zavirali, da se ni rešilo že narodnostno vprašanje, kakor bi ugajalo državi in vsem njenim narodom. Potem bi Čehi vsaj krenili na drugo pot, da bi prišli sosebno gališki Rusi do svojih pravic in v pomnoženem številu v državni zbor, ki bi potem skupno z drugimi desničarji prej ali pozneje dosegli, zopet večino, ko bi jo izgubili z odcepljenjem Poljakov. Poslednji pa vendar dobro preudarijo, da se ne odcepijo, in torej tudi glede na Scharschmidov predlog se ni bati, da bi z ne-bistvenimi spremembami prodrl do sklepa. Če pa se spremeni omenjeni predlog, tako da bo potreba za vsprejetev samo preproste večine glasov, potem je verovati, da pride pred državni zbor z bistvenimi predlogi.

Tako ali tako pa bi ne bilo možno, da bi se

narod češki še le pozneje vzdignil, ampak dolžnost slovanskih voditeljev in njih organov je, da uplivajo pred sklepom najprej na vlado in jezikovni odsek in takó tudi na državni zbor, da bodo ti faktorji že naprej vedeli, kakó se jim je vesti glede na predloženi jezikovni predlog. Resolucije samo proti predlogu, kakor jih tu pa tam sklepajo, so vse hvale vredne, ker kažejo, da na rodi poznajo smrtne udarce, ki tiče v podanem predlogu; ali še imenitniši in važnejši so pozitivni nasveti za konečno rešitev jezikovnega in skupnega narodnostnega vprašanja. Pozitivni nasveti pa morejo siliti jedino na to, da se uvede in izvrši narodna avtonomija, kakor smo jo pretresali posebe gledé na Scharschmidov načrt. Za narodno avtonomijo naj se vrsté resolucije po vseh poklicanih društvih in zastopih; to naj sevrši nemudoma pri vseh narodih od okraja do okraja. Nujnost je toliko bolj utemeljena, ker tudi vlada takó rekoč sama čaka, kako se bodo v jezikovnem odseku odločili zastopniki pojedinih klubov. Torej je uplivati na klube in potem s temi na vlado, da je ne krenejo na polovičarske ali še slabše ukrepe.

Kar pa se dostaje očitanja, da češki klub si ni osnoval lastnega programa za svoje postopanje v državnem zboru, je to žalostna resnica, katera pa zadeva vso desnico. „Politik“ se sicer izgovarja, da avtonomistična načela zadostujejo Čehom in drugim klubom na desni. Politik, kakor smo dokazali pri Scharschmidovem predlogu, sama spričue, da avtonomija v zmyslu deželne avtonomije, kakoršna so doslej slepo zagovarjali, ugaja jedino Poljakom, ker oni sami so malodane združeni v celoti v deželi, v kateri gospodujejo, in njim ugaja deželna avtonomija ravno zato, ker znajo s svojimi agitacijami in s svojim neopravičenim uplivom vedno pridobiti večino nad gališkimi Rusi. Ali drugi narodi, tudi Nemci, imajo uzrokov dovolj, da se z deželno avtonomijo ne zadovolje!

Kakor so prišli Čehi zdaj na pravo pot, bi jo bili našli že od začetka, ko bi se ne bili slepo zvezali s Poljaki. Kajti saj so vedeli tudi poprej, da deželna avtonomija jim utegne pogubiti brate v Moraviji in Šleziji. Če se bodo torej Čehi držali narodne avtonomije, kakor so jo razglasili, potem je

že to velik, da največji korak naprej, in je ta program potem ob jednom program vse desnice. Slovenci vsaj bi bili že kedaj polastili se narodno-avtonomističnega načela tudi v državnem zboru, ko bi ne bili menili, da jim je treba uklanjati se po zapovedi mogočnejših klubov.

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 19. maja.

Državnozborna desnica nekda misli, da je treba dvetretjinske večine, ako se hočejo anarhistična zločinstva odtegniti kompetenci porotnih sodišč. Državnozborna večina se nada, da se bode dosegla taka večina, ker bode mnogo levicarjev z večino glasovalo.

Moravski deželni šolski svet je sklenil, da bode priporočal, da se pomnoži število učnih ur za veronauk na zgornji gimnaziji, ako odpade toliko učnih ur iz kakega družega manj važnega predmeta.

Vnanje države.

Kakor se od **bolgarske** vladne strani poroča, hotela je opozicija v Plovdivu prirediti tabor. Iz sosednjih vasij se je res zbralo kakih 5000 oseb. Zbrano ljudstvo pa je planilo na sklicevatelje tabora, ki so hoteli govoriti, in klicalo: „Sklicali ste tedaj nas, da bi pregnali kneza.“ Policija je z velikim prizadevanjem jih obvarovala, da jih neso pobili. Mnogo opozicijonalcev prišlo je bilo neki z revolverji. Najbrž so hoteli napraviti kak nered. Narod jim je pobral orožje. Ko se je ljudstvo nekoliko pomirilo, sklenila se je resolucija, da se izreče knezu in njegovi vladi zaupanje.

Parlamentarični položaj na **Grškem** je jako zamotan. Četudi vojnega navdušenja ni več, vendar hoče nekda prejšnja večina obdržati Delyannisa. To bi bilo podobno nekakej demonstraciji proti Evropi. Kralj se pač takoj ne bode dal pregovoriti, da bi Delyannisa zopet poklical na krnilo, ki je deželo tako na napačne pote zavozil. Razpustila se bode zbornica in razpisale nove volitve. S tem se bode demobilizovanje zopet za precej časa zavleklo, kajti sedanja vlada, ki ima le provizoričen značaj, si ne upa odrediti demobilizacije, marveč je le daljše vojne priprave ustavila. Take razmere so pa jako škodljive za deželo. Ker so vsi mlajši možje zbrani na turški meji, jako pomanjkuje delavcev, še za dobro plačilo jih ni dobiti. Vojaki na meji so se že naveličali čakanja. Radi bi takoj šli domov ali pa

LISTEK.

Selski župnik.

(Roman. Spisal Ludovik Halévy; poslovenil Vinko.)

Deveto poglavje.

(Dalje.)

„Na mene pa kar nič ne misliš, Ivan? . . . Za malo časa! Meni je sploh le malo časa še živeti! In te poslednje mojih dnij, za katere se mi je zahvaliti milosti božje, bila je vsa moja sreča, tebe videti v svojej bližini. Zdaj pa hočeš oditi! Vsaj malo še počakaj, Ivan, kratek čas še potrpi, saj ne bode več dolgo trajalo. Počakaj še, da me ljubi Bog pokliče k sebi, da bodem tam gori zopet združen s tvojim očetom in z materjo tvojo! . . . Ne hodi od mene, Ivan, ne hodi od mene!“

„Ako me Vi ljubite . . . Saj veste, tudi jaz Vas srčno ljubim . . .“

„Da, to vem.“

„Ljubim Vas z isto nežnostjo, s katero sem Vas ljubil, ko sem bil še čisto majhen, ko ste me vzeli za svojega ter vzgojevali me. Moje srce se

ni izpremenilo in se nikoli ne bode izpremenilo . . . Ali če me dolžnost in čast silita, naj grem proč . . .“

„Da, če gre za dolžnost in čast! . . . Ne reci mi nobene več, Ivan . . . Pred tem se vse umakne, vse, vse. Vem, da si bil zmironi dober sodnik o svojej dolžnosti in časti svojej . . . Idi, dete moje, idi! Nič več te ne vprašam, nič več nočem vedeti.“

„No, potem Vam pa hočem vse povedati,“ vsklikne Ivan, prevzet od ginenosti svoje. „Tudi bolj je, da vse izveste. Vi ostanete tu, šli boste v grad, videli jo boste zopet!“

„Koga?“

„Betino!“

„Betino!“

„Jaz jo obožavam, boter, obožavam jo!“

„Ubogo dete moje!“

„Odpustite mi, da Vam govorim o teh rečeh . . . a Vam govorim, kakor bi govoril očetu svojemu. Potem pa . . . nikdar z nikomer nesem mogel govoriti o tem . . . malo, da mi ni umorila srca . . . Polagoma se me je polastila ta blaznost, zoper moje voljo, ker lahko si mislite . . . Mogočni Bog! Baš tukaj sem jo jel ljubiti! Saj veste, ko je došla s svojo sestro . . . Mali zvitki zlatnikov . . .“

njeni razpuščeni lasje . . . zvečer pa v cerkvi! . . . Potem mi je dovolila, videti jo in zaupno govoriti z njo in občevati . . . In Vi sami ste mi neprestano le o njej govorili, vedno hvaleči njeno krotkost, do broto njeno. Kolikokrat ste mi rekli, da „na sveti ni boljšega srca!“

„Tako sem mislil . . . in še danes tako mislim . . . nikdo od tu je ne pozna boljše od mene, ker sem jo jaz sam videl pri revežih. Ko bi ti vedel, kako nežnočutno in pogumno se je kazala zjutraj na najinih potih! Niti uboštvo, niti bolezen je ni oplašila . . . Sicer pa nemam prav, da tebi govorim o tem . . .“

„Ne, ne, sicer je ne smem videti več, a tako rad slišim govoriti o njej!“

„Nikdar v svojem življenji, Ivan, ne bodeš našel blažje in velikodušneje žene. Neki dan — prišla je po mene v svojem, z igračkami napolnenem vozu — peljala sva te igrače majhnej bolnici in dajoč jej te reči, govorila je, da bi otroka razvedrila, tako prisrčno in prijazno z njim, da sem takoj mislil na te, rekoč si: „Oj, da bi bila le uboga!“

„Da, ako bi bila uboga! A ona ni.“

„Žalibog, da ni . . . Toda, kakor hočeš, ubogo

začeli boj s Turki. Bati se je vojaškega upora. Ker Turki ravno tako težko čakajo, da se položaj kako preobrne, bi ne bilo čudo, če se na meji kaj prigodi, kar bi bilo začetek vojni, in vse orijentalno vprašanje bi se z nova sprožilo.

„Sovremeni Izvestja“ priporočajo, da bi Rusija sklenila s Perzijo ofenzivno in defenzivno vojno zvezo, železniško in poštno konvencijo ter carinsko zvezo. Perzija je središče, iz katerega bi Rusija lahko strahovala jug, vzhod in zapad. Iz Perzije se lahko hitro pride v Indijo in v vojni s Turčijo bi Perzija Rusom mnogo koristila. — Včeraj se je v Sevastopolji oklopnica „Čezme“ spustila na morje. Ta dan ruski listi z veseljem pozdravljajo. Storjen je začetek za vojno mornarico na Črnem morji ter vrnili se bodo časi, da bode orijentalno vprašanje samo rusko. Rane, ki so se Rusiji usekale pri Sevastopolji, se bodo zacelile.

Francoski ministerski svet je sklenil, da se upelje splošna triletna vojaška dolžnost. Dijaki, učitelji in semenišniki bodo pa služili samo po dve leti.

Pogajanja mej Vatikanom in **kitajsko** vlado, da se osnuje papeško zastopništvo v Peking, bodo kmalu končana. Kakor se govori, bode kak italijanski prelat imenovan apostoliškim prelatom v Peking.

Sin **nemškega** kancelarja, dosedanji podtajnik v vnanjem uradu, grof Herbert Bismarck, imenovan je državnim tajnikom. Mesto državnega tajnika bilo je izprazneno, odkar je grof Hatzfeldt imenovan veleposlanikom v Londonu. Grof Herbert Bismarck je 36 let star, v diplomatičnih zadevah jako spreten, kar je pokazal kot poslanik v Haagu, pri opetovanih misijah v Londonu in v kolonijalnih vprašanjih. Novi državni podtajnik grof Berchem bil pri nemškem veleposlanstvu na Dunaji veleposlanški tajnik in pozneje prvi veleposlaniški svetnik. Nekaj časa je vodil nemško generalno konzulstvo v Pešti; nazadnje je bil ravnatelj v drugem oddelku vnanjega urada v Berlinu.

Skoro nobena upanja ni več, da bi **angleška** zbornica vsprejela irsko predlogo. Celo vladni listi že priznavajo, da vlada ne bode dobila večine in pripravljajo že prebivalstvo na nove volitve. Pa tudi konservativci že agitujejo za bodoče volitve. Vendar pa še ni gotovo, da bi bil sedaj parlament razpuščen. Kraljica bi nekda rada poklicala lorda Hartingtona na vladno krmilo. Jako dvomljivo je pa, da bi se Hartington mogel dolgo obdržati. Konservativci ga vsi gotovo ne bodo podpirali, ker bi radi, da bi bil zopet poklican lord Salisbury. Irce in oni liberalci, ki so odločno za Gladstonove irske predloge, bi tudi lordu Hartingtonu nasprotovali. Chamberlain in Hartington sta sedaj dobra prijatelja, a prvi poslednjega ne bode dolgo podpiral, kakor tudi Gladstona ni. Hartington in Chamberlain se tudi v ničem drugem ne strinjata, kakor da oba nasprotujeta Gladstonu. Nikakor ne bode več dolgo, da bodo nove volitve. Vladni listi upajo, da bodo nove volitve za irsko predlogo ugodno izpale. Ko bi pa ne, bodo pa potem konservativci prišli na krmilo, ker bi nobena liberalna vlada ne bila mogoča. Ko bodo konservativci vladali, se bodo pa vsi liberalci prepričali, da najbolje store, da se zaradi irskega vprašanja sporazumejo mej seboj, ker sicer za vlado neso sposobni. Tako se bodo Gladstonovi nazori nazadnje vendar uresničili, če tudi blagi mož tega morda ne bode več čakal. Zanimivo je vedeti, kako hoče Salisbury rešiti irsko vprašanje. Po njegovih mislih bi morala vlada z denarjem podpirati izseljevanje Ircev. Konservativci bi tedaj radi videli, da bi irski narod ostavil svojo domovino ter jo pustil Angležem.

Dopisi.

Izpod Nanosa 15. maja. [Izv. dop.] Še precej daleč od nas je ona huda bolezen, ki jej pravimo azijska kolera. In glejte, pričele so se vse-

dete moje! Ako bi ti bilo bridko gledati jo, živeti v nje bližini, potem pojdi, dete moje, pojdi, kajti pred vsem trpeti ne smeš . . . In vendar . . . in vendar! . . .“

Stari duhovnik se zamisli, nagne glavo na svoji roki ter nekaj trenutij molče sedi. Potem vnovič povzame:

„In vendar, Ivan, veš li, kaj mi je prišlo na misel? Gospodično Betino sem od njenega dohoda na Longueval šestokrat videl. In baš zdaj sem mislil . . . takrat se temu niti čudil nisem, saj se mi je tako naravno zdelo, da se zanimljejo zate . . . toda, s kratka, vedno je govorila o tebi, da, vedno, vedno.“

„O meni?“

„Da, in o tvojem očetu in o materi tvojej. Hotela je vedeti, kako živiš, prosila me je, naj jej pripovedujem o vojaškem poklici, o pravih vojaki, ki ljubijo svoj stan ter vestno vzpolnujejo dolžnosti svoje. Čudno, odkar si mi to povedal, vzbuja se mi v glavi tolpa spominov. Tisoč malih rečij mi prihaja na misel ter se veže . . . Predvčeraj ob treh prišla je iz Havra nazaj. Jedno uro po svojem dohodu bila je tu in precej je govorila o tebi. Vpra-

stranske, potrebne priprave izvrševati, da se tej nevidljivi pošasti zabrani pot v naše kraje, v naše cesarstvo. Ta skrb je vse hvale vredna, ako ravno jo nekateri morda za pravo spoznati nečejo, to so taki, ki pravijo: „Bolezen je božja kazen, torej se ne dá zabraniti; pobere, kar ima pobrati.“ Pristavljajo pa še: „Ko bi ljudje ne mrli, bi svet zatrl.“ Pa pustimo to, naj si vsak misli, kar mu ljubo. Sveta dolžnost vsake vlade je, da skrbi za svoje podložne, in to brez izjeme. Ali se pa to v istini godi? Žal, da se temu vprašanju ne more pritrjevati. Morda kdo poreče: „Saj vendar, ako se stavijo jezovi proti koleri in ako se skrbi, da se jej zabrani v naše kraje, se to stori v občno korist. S tem skrbi se za vse, brez kake izjeme, ker kolera ne zbira; pobere bogatina kakor ubožca, učejnaka kakor nevedneža, mladega kakor starega, vse jej je jednako.“ Vse to rad priznavam, ker ravno to je pravi vzrok, da se tako skrbi za obrambo proti tej pošasti, katera se niti z zlatom ne dá odkupiti. Kaj pa, ko bi bili dve kolere, in sicer, jedna za bogataše, druga za siromake, bi se li prihod obedvema jednako zabranjeval? Nekateri bi milijone dali, da bi se le smrti rešili. A smrt je za vse jednako slepa.

Popolnem opravičena je skrb, radi kolere, če tudi je, hvala Bogu še v naših krajih ni. A premalo, in to, veliko premalo se pa skrbi zatreti morda nič manj hudo pošast, koja čedalje bolj razsaja, ter se kakor kuga širi in to je žganjepitje. O tem pisalo se je že mnogo, mnogoteri človekoljub oglašil se je ter temeljito dokazoval, kaki nasledki da nastajajo vsled preobitega žganjepitja, a kljubu temu se vse premalo skrbi, da bi se to pošast kolikor le mogoče zatrla, dokler je še čas, dokler niso še cele pokrajine okužene.

Morda bode kdo ugovarjal, kako se more žganje primerjati s kolero, katera ne izbira, nego ukaže pokositi pametnega kakor bedaka; žganjepitju se pa udajo le malovredni, nemarni in surovi ljudje. Da, to je vse res in vendar se smelo trdi, da je žganje huje nego kolera.

Poslednja pridrvi ter grabi na levo in desno, ne vprašaje, kdo je bogat, kdo ubog; kdo redno živi, kdo neredno, kar zgrabi, to odnese. Torej najtresneje in mirno živeč ni varen pred njo. Dolgo se pa ne bavi v jednem kraju, pride pa gre ter se morda ne povrne več desetletij. Kar pobere, pobere, ostalo pa pusti, kakor je našla. Je mari tudi žganje tako pošteno? Ne!

Pred malo leti bil je še priden, delaven gospodar, skrben soprog oziroma oče. V obče živel je varčno, v njegovi hiši kraljeval je najlepši mir, polje njegovo obdelano je bilo pravočasno, uzorno; vse bilo je pod zaščito božjega blagoslova. In danes? Bože moj, kaka razlika v tako malem času. On sedi v žganjarni ves blede in zabuhel, govori ali bolje rečeno žlobudra, da sam ne zna, kaj. Pridna njegova žena poti se in trudi ter dela, kolikor jej le moči dopuste, pa vse zaman! Njene skromne moči ne zadostujejo, kljubu njeni najboljši volji, je doma vse v neredu, polje površno in prepozno obdelano. Ubogi ženi srce poka, ko pogleda male nedolžne otročiče, kaj bode iz njih? kako bodo preskrbljeni? Strašno, da ne rečem obupno, je nje stanje. Izgubljena je vsa nada, da se še kdaj po-

šala me je, če si meni kaj pisal, če nesi bil nič bolan, kateri dan in katero uro se vrneš in če bode polk šel skozi vas.“

„Odveč je, boter, utapljati se v te spomine.“

„Ne, to ni odveč . . . Zdela se mi je tako zadovoljna, da celo tako srečna v svojej misli, da te bode zopet videla! Večerja nocojšna zdela se jej je, da bode veselica . . . Hotela te je predstaviti svemu svaku, ki je došel ž njo. Nobenega gosta ne bode nocoj v gradu razven naju, nikogar neso povabili. Baš ona je silila v to, spominjam se še zadnjih besed — tam-le na pragu je stala: „Samo pet nas bode, dejala mi je, ‚Vi in gospod Ivan, moja sestra, moj svak in jaz‘. In smeje se je pristavila: ‚To bode pravi obiteljski obed.‘ O teh besedah je odšla, da, rekel bi, da je odletela. Pravi obiteljski obed! Veš li, kaj jaz mislim, Ivan, kaj jaz mislim?“

„Tega nihče ne sme misliti, boter, nihče ne sme . . .“

„Ivan, jaz mislim, da te ljubi!“

„Jaz tudi mislim!“

„Ti tudi!“

(Dalje prih.)

vrne blagoslov božji v hišo. Poskusila je vse, kar je le mogla, da bi soproga zopet na pravo pot pripravila ter rešila celo obitelj gotovega propada. Kleče, z milo, presunljivo besedo, s solznimi očmi, prosila ga je, naj se ogiblje one malovredne tovaršije, koja ga zapeljuje, da pije žganje, da naj si varuje ljubo zdravje ter naj skrbi za blagor in srečo obitelji, kakor je delal poprej, ko še kletega žganja poznal ni. Ti ganljivi opomini sezali so v začetku njemu v srce, ter često je zatrjeval, da bode zopet poprejšnji skrbni oče. A vse obljube, vsi sklepi bili so zaman. Malovredni „prijatelji“ pazili so, da so ga ujeli v nastavljene mu pasti, da so potem pili ž njim za njegovi denar. Naposled mu pa i tega primanka, kar pa žganjarja dosti ne briga, vsaj ima mož lepe senožeti, pa jedno ali več teh v najem dá, ter se s to najemščino storjeni dolg pobota. Nekaj časa gre tako, naposled pa najemščina ne zadostuje, zapitek jo preseza, žganjar se naposled na celo posestvo uknjiži, za njim store pa to i drugi upniki. Zdaj ni več pomoči; boben zapoje in še pred malo leti imovit gospodar je postal nemanu, vsej obitelji družega ne ostaja, kakor prijeti za beraško palico. Torej žganje ni onesrečilo samo gospodarja, koji ga je pil, uničena je z njim čiharna obitelj.

Je li s tem končano? Ne!

Vsled tolikega žganja pokvarjeno je zdravje, nekaj tako čvrstega in zdravega gospodarja. Kje mu je iskati v boleznih pomoči, ko nema ničesar? Po zakonu mora občina zanj skrbeti. Tudi revna soproga prične hirati; tuga in žalost jej razjedata srce, v silni revščini od sveta zapuščena, tudi ona išče skrajne pomoči in ta je pri občini. Nasledki žganjepitja segli so še dlje. Tudi otroci neso vsi zdravi, očetova grda pijanost in materna tuga uplivali sta na nedolžne sirote, da so deloma na duhu in telesu nezdravi, torej i tem morajo občani pomoč deliti.

Ker smo ljudje, veže nas sveta dolžnost, da skrbimo za ubozega svojega bližnjega, ter mu po moči pomagamo v nesreči in tugi. A pomisliti treba, da vsled žganja bode čedalje več ubožcev, imovitih občanov pa čedalje manj in naposled, kaj bode, ko ti poslednji ne bodo več mogli zase in za toliko ubožcev skrbeti?

Žganje je torej huje zlo od kolere, katera pride, nekaj pobere, pa zopet gre. Žganje kuži na vse strani, po njem trpe na telesu, duhu in imenji, tudi taki, ki ga črtijo. Žganje se samo ob sebi nikdar ne izseli, nego širi se, dokler je le mogoče. Da se ga prežene in pokonča, treba je mnogo dela in dobrih sredstev, za katere naj bi dočični krogi resno skrbeli, dokler je še čas. Naj se ne čaka, kajti prišel bode čas, ko bode prepozno. . . n . . .

Iz Horjula 17. maja. [Izv. dop.] Dne 16. t. m. je bil tukaj pokopan trgovec in krojač gosp. Jakob Šušteršič. Pogreb je bil jako lep. Udeležilo se ga je mnogo ljudstva. Pred krsto korakala je in corpore tukajšnja požarna bramba, katerej je bil ranjki tajnik in mu položila lep venec na grob. Legar je prestrigel nit njegovemu življenju. Ni bil še prav 31 let star. Ranjki je bil jako miren, tih, priden in zelo spoštovan poštenjak, iskren domoljub, dober katoličan in zvest državljani. S svojo neutrudljivo pridnostjo pridobil si je lepo imetje, katero bode njegova rodbina po postavnih poti podedovala. Ustanovitev tukajšnje požarne brambe je njegova zasluga. On je prvi to misel sprožil in začel občane za to društvo unemati. Bil je v resnici duša tej napravi in vse potrebno vedel je ukreniti in voditi. Znal je na pravem mestu potrkati in društvu marsikateri dar pridobiti. Požarna bramba bode pokojnega zelo pogrešala. Bil je nenavadno nadarjen, kot je sploh vsa njegova rodovina. Marsikateremu občanu je rad kaj postregel s pisanjem itd. Bog mu poplati! Bodi mu zemljica lahka, v miru naj počiva!

„Slovenska Matica“.

73. odborova seja „Maticе Slovenske“ 12. maja 1886.

Navzočnih 21 odbornikov, mej njimi 2 vnanja (Kersnik in Svetec); predseduje prof. J. Marn.

Predsednik naznanja, da sta zapisnika o LXXII. odborovi seji in o XXI. rednem velikem zboru pregledala in potrdila overovatelja Kržič in Pleteršnik, kar brez ugovora obvelja.

Potem poroča, da je dobil od dr. Poklukarja z Dunaja pismo, v katerem mu naznanja, da ne more priti k današnji seji, pove, da odbornik Mur-nik izročene odborništva ni vsprejel vsled pre-

oblega drugega posla, da bode torej treba na njegovo mesto pozvati drugega.

Odbor sklence častnemu članu, dr. Vatroslavu Jagiću, poleg navadnega pisma, kadar se preseli na Dunaj, poslati častno diplomu.

Potem se vrše volitve in so voljeni: Josip Marn (z 19 glasovi izmed 21) prvosednik; Fran Levec (s 16 glasovi) prvi in dr. Josip Poklukar v ožji volitvi (s 13 glasovi) drugi podpredsednik. Z vsklikom se potem izvolijo: Ivan Vilhar blagajnik; Luka Robič pregledovalec društvenih računov; Andrej Praprotnik in Anton Kržič overovateljja sejnili zapisnikov.

Predsednik se zahvaljuje za izkazano mu čast; pravi, da se je te časti doslej branil zaradi svoje bolehnosti, da pa letos izvolitev vsprejme, ker se mu zdravje nekoliko boljša, ker mu tajnik delovanje bistveno olajšuje in ker si je v svesti, da ga bodo vsi — kakor dosedanji tako tudi novi — odborniki krepko podpirali. Pravi, da je ravno včeraj minulo od prvega občnega zbora 21 let, v katerem je bil voljen prvi stalni odbor, iz katerega nas je domačih danes tukaj še petorica (starosta dr. Zupanec, blagajnik Vilhar, profesor Vavrč, ravnatelj Praprotnik in govornik sam) — stara garda, kakor pravi naš Davorin. Pozdravlja novoizvoljene odbornike in čestita društvu k njegovemu pomlajenju spominjaje se besed ranjkega Slomška, naj se premenitev godi, da se družba z novoizvoljenimi pomladi, po starih pa v lepem redu hrani. Poudarja složno delovanje na korist jedinemu višjemu namenu, ki ga ima društvo. Prosi odbor, naj gleda vedno na to, da se osoba nikdar ne žali; naj odborniki, če so že katerikrat „inimici rei“, vedno ostanejo „amici personae“. Naj se spoštujejo vsi stanovi, ker so vsi potrebni; naj se posebej ne prezira duhovniški stan, ki se je že od nekdanj dejansko zanimal za slovensko slovstvo in je tudi „Matici“ velika zaslomba. Konečno izraža govornik željo, da se varuje potrebna tajnost sejnih razprav.

Predno se vrši volitev v odborove odseke, vsprejme se predsednikov nasvet, naj bi se odsekoma število članov primerno skrčilo, ker bi se s tem delovanje močno olajšalo in ker pridejo vse obravnave odsekov tako ali tako v konečno rešitev pred odbor, in naj bi imel gospodarski odsek v prihodnje le po tri, književni odsek pa kot važnejši, ker se peča z izdavanjem knjig, kot z najmenitnejšim društvenim namenom, po sedem ljubljanskih odbornikov, ki naj bi bili zopet zastopniki kolikor mogoče raznih stanov ali šolskih vrst. Unanji tako ne morejo prihajati k posvetovanju; kadar pa bode kazalo, naj se vsakateri odsek pomnoži s strokovnjaki ali z odborniki, kateri so mu ravno potrebni. Z vsklikom se potem izvolijo: a) v gospodarski odsek L. Robič, dr. J. Tavčar in J. Vilhar; b) v književni odsek pa A. Kržič, Fr. Levec, M. Pleteršnik, A. Raič, F. Stegnar, Ant. Zupančič in Vil. Zupančič.

Vse potrebne priprave za Kopitarjevo slavnost se popolnem prepuste posebnemu odseku ad hoc, kateremu bodi skrb za to, da se slavnost za društvo častno izvrši. „Matico“ bodo v tem odseku zastopali prof. Levec, dr. Tavčar in dr. Zupanec.

Gledé ponudbe odličnega Matičinega ustanovnika, društvo naj bi dajalo staroslovenske spominke v izvorniku in v novoslovenski prestavi s kratko razlago na svitlo, da je on potem založil, sklence odbor delo izročiti posebnemu odseku, da v ta namen napravi osnovo, ki se ima ponudniku potem predložiti v preudarek in konečno odobrenje.

Na mesto gospoda, ki odborništva ni vsprejel, se odloči odbor, naj predsedništvo pozove onega gospoda, ki je za izvoljenimi dobil najviše število glasov; če bi ta ne hotel odborništva vsprejeti, naj povabi njegovega naslednika itd. — Ker sta se na dotično povabilo za g. Murnikom odpovedala tudi gg. Fr. Povše in dr. Jos. Pajek, naprosi se g. Ivan Tomšič, da ustopi zopet v odbor na čast in na korist Matici sami.

Na predsednikovo vprašanje, kaj naj se stori s češkimi šolskimi knjigami, ki so darilo g. Lega, sklence odbor po novem razgovoru, naj se ne dajo učiteljskima knjižnicama tukajšnjih srednjih šol, marveč ostanejo naj v društveni knjižnici.

Odbor vzame na znanje poročilo o nekaterih denarnih zadevah (računi, terjatve), ki se tičejo Maticice.

Poročilo o letošnjih društvenih knjigah se odobri. Vse konečno sklepanje o došlih in obljubljenih rokopisih, kakor sploh o vseh jedrnih knji-

ževnih zadevah se prepušča književnemu odseku. Ker so za pričujoče leto knjige že v redu, omenja predsednik, da utegne prihodnja odborova seja biti še le v začetku bodočega, ako pa se pokaže potreba, skliče se še pred sklepom tekočega šolskega leta.

Nekateri šolski zavodi se zahvaljujejo za podarjene jim knjige iz društvene zaloge, drugi zopet prosijo za nje, kar jim odbor po možnosti dovoli.

Več novih poverjenikov se soglasno odobri; zaradi nekaterih mest, manj ali dalj časa izpraznenih, se stavijo dotični primerni nasveti.

Za lansko leto je plačalo 1126 letnikov, za letos pa 377. Od zadnje odborove seje (17. marca) je pristopilo Matici na novo 25 letnikov, namreč:

1. Kunc Avgust, posestnik v Črnomlju;
2. dr. Primožič Anton, c. kr. gimn. profesor v Iglavi;
3. Gros Peter, nadučitelj v Zagorji;
4. Bedenek Jak., sourednik „Slovenca“ v Ljubljani;
5. Kobilca Ivan, kaplan v Ljubljani;
6. Bralno društvo v Železnikih;
7. Kljun Matej, kaplan v Železnikih;
8. Mrak Jakob, župnik v Železnikih;
9. Sušnik Ivan, kaplan v Selcih;
10. Štabuc Jernej, kaplan v Konjicah;
11. Kalan Ivan v Ljubljani;
12. Pihler Josip, aprob. gimnazijski suplent v Ljubljani;
13. Pesjak Mihael, župan in posestnik v Kameni Gorici;
14. dr. Fon Josip, primarij itd. v Zagrebu;
15. Knjižnica gimnazijska v Zagrebu;
16. Kuralt Fran, tajnik gospodarskega društva v Zagrebu;
17. Magdič Fran, kr. realski prof. v Zagrebu;
18. dr. Mušič Avgust, kr. gimn. prof. v Zagrebu;
19. Stožir Ivan, kr. realski profesor v Zagrebu;
20. Šrepel Milivoj, kr. gimn. prof. v Zagrebu;
21. Veršec Anton, kr. fin. tajnik v Zagrebu;
22. dr. Weingerl Josip, primarij v Zagrebu;
23. Seidl Ferd., aprob. cand. prof. in meščanski učitelj na Krškem;
24. Dolžan Ivan, župnik v Ihanu;
25. Mikuš Anton, cand. prof. v Ljubljani.

Književni prirastek znaša od zadnje seje 41 knjig, zvezkov in časopisov (26 po zamenji, 15 vsled daril; 19 čeških, 17 ruskih, 4 sorbske in 1 srbska.)

Gospodarskemu odseku se prepusti, da primerno uravna najemščino v hiši na Bregu št. 8.

Zastopnikom v upravnem odboru „Narodnega Doma“ se potrdi dosedanji zastopnik g. Luka Robič.

Odbor dovoli, da se vezati da nekaj slovenskih knjig iz društvene knjižnice.

Ker se nihče več ne oglasi k besedi, zaključijo predsednik sejo ob 7^{1/2} uri na večer.

Domače stvari.

(Imenovanje.) Gosp. Eduard Dev, okrajni sodnik v Črnomlju, imenovan je deželne sodnije svetnik pri okrožni sodnji v Rudolfovem, g. Ivan Delpin, okrajni sodnik v Škofji Loki, pa deželne sodnije svetnik pri deželni sodnji v Celovci.

(Imenovanje.) Gosp. Janez Bevc, kanclist c. kr. deželne sodnije v Ljubljani, imenovan je zemljišni knjigovodja pri c. kr. okrajni sodnji v Črnomlju.

(Za drugo porotniško zasedanje) so določeni: V Ljubljani. Deželne sodnije predsednik Fr. Kočeverar prvomestnikom, nadsodnije svetnik Josip Gerdešič in deželne sodnije svetnik Ludovik Ravnihar njegovima namestnikoma. — V Rudolfovem: Okrožne sodnije predsednik Vincencij Jevnikar prvomestnikom, deželne sodnije svetnik dr. Andrej Vojska namestnikom.

(Gosp. Adolf vitez Dobrzanszky,) c. kr. dvorski svetnik, slavni rusinski rodoljub, ustavil se je na svojem potovanju za nekaj dni v Ljubljani, da se seznanji z našimi razmerami in si ogleda naše kraje.

(Dr. Starčeviću na čast) priredili so včeraj v Ljubljani živeči Hrvatje in nekaj Slovencev banket, pri katerem je bilo mnogo navdušenih in pomenljivih napitnic.

(Dr. David Starčević in Gržanić) sta bila včeraj izpuščena iz zapora, v katerem sta bila vsega vkupe nad 6 mesecev. Pred sodnijsko palačo zbralo se je veliko občinstva, posebno gospej in gospodov iz najboljših hiš. Z nav-

dušenimi živioklici vsprejelo je občinstvo oba poslanca in spremljalo na vsem potu. Kmetje poljubovali so Starčeviću roke. Pred akademijo prišli so njima nasproti poslanci stranke prava in drugi poslanci. Vsprejem je bil jako srčen. Poslanci so se objemali in poljubovali, množica pa je klicala: Živio Starčević! živio Gržanić! Čuli so se tudi drugi klici, ki pa neso za tisk. V stanovanji A. Starčevića, kamor sta oproščenca šla, pozdravil jih je član uredništva „Hrvatske“ in izročil Gržaniću dvoje daril z napisom: „Josipu Gržaniću — Bjelovarske krasotice“, opoludne pa so prišli vseučilišniki z zastavo pozdravljat poslanca, ki sta prebila toliko muk. Včeraj bil je Starčeviću na čast banket, danes pa se je odpeljal v Jasko, kjer ga bodo gotovo svečano vsprejeli.

(Društvo „Ljudska kuhinja“) imelo bode svoj občni zbor 22. t. m. ob 6. uri zvečer v prostorih starega strelišča. Vabijo se vsi udje in prijatelji tega koristnega zavoda.

(Nemško uradovanje.) Iz radovljanskega okraja se nam poroča, da še vedno stranke dobivajo nemška vabila in nemške pozive, akoravno bi se lahko „ošlatalo“, da jih ne bodo razumele. Na jednom takem poklici videti je bila klasična motivacija: „weil Sie aus der Lehre entwichen haben“. Ali bi ne bilo za dotične gospode bolje slovensko pisati, kot nemščino na tak neodpustljiv način lomiti?

(Akad. društvo „Triglav“ v Gradci) izvolilo si je v prvem občnem zborovanju dne 15. t. m. Gg. stud. iur. Ant. Rogino, predsednikom; stud. iur. Vekoslava Krauta, podpredsednikom; stud. med. Josipa Rakeža, tajnikom; stud. iur. Jankota Glaserja, blagajnikom; stud. iur. Josipa Ožeka, knjižničarjem; stud. iur. Frana Mayerja, odbornikom in tajnika namestnikom; stud. iur. Frana Sajnkoviča, odbornikom in knjižničarja namestnikom.

(Razpisana mesta.) V Cerknici razpisano je mesto okrajnega ranocelnika. Plača 600 gl. in poseben poboljšek 100 gl. na leto. Prosilcu doktorju bi se dovolila višja nagrada. Prošnje do 10. junija t. l. — Služba učitelja na jednorazrednici v Ljubnem na Gorenjskem. Plača 400 gl. in stanovanje. Prošnje do 12. junija t. l. — Mesto poštarja v Št. Petru na Krasu. Prošnje v dveh tednih na poštno in brzojavno vodstvo v Trstu.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 19. maja. „Wiener Zeitung:“ Cesar imenoval vojaškega župnika v Gradci, Nikolaja Zitza, častnim kanonikom stolnega kapiteljna v Ljubljani.

Pariz 19. maja. Izvestje Havasovo: V Sofiji se govori, da so zasledili zaroto proti knezu in ministerskemu predsedniku. — Po drugem poročilu Havasovem je narodni zbor na Kreti vsprejel adresu na konzule tujih vlad, v katerej se zatrjuje, da hočejo ostati pod turško vlado, upajoč, da bode visoka Porta to uvažala in pomnožila pravice in svoboščine Krečanov.

Levov 18. maja. V Nadvorni danes zjutraj 23 hiš pogorelo, mej njimi magistratno poslopje in posojilnica. Akti rešeni. Prosto-voljna požarna bramba omejila požar.

Catania 18. maja. Od danes dopoldne erupcija na Aetni. Na zahodni strani glavnega kraterja bruha pline in pepel.

Zanzibari 18. maja. Francoska prisvojila si je vse Comorske otoke. Dotična pogodba podpisala se je dne 21. aprila na krovu ladije „Johanna“.

Rim 18. maja. Izvestje o koleri: V Benetkah 7 zbolelo, 3 umrli; v Bari 21 zbolelo, 6 umrlo.

Izjava.

Da se izognem neprijetnemu govoričenju in sumničanju, prisiljen sem javno konstatovati, da uvodnega članka „Slov. Naroda“ št. 108 z dne 13. maja t. l. pod naslovom „Iz državnega zbora“ nesem niti pisal, kar mi bode pač lahko drage volje potrdilo slavno uredništvo*, niti narekaval ali inspiriral ter da sploh nesem v najmanjši zvezi z omenjenim člankom.

Z odličnim spoštovanjem

udani Vam
prof. Fr. Šuklje,
poslanec.

Na Dunaji, 18. maja 1886.

*) Potrjujemo, da g. prof. Šuklje omenjenega članka ni pisal. Uredn.

Pri Slonu: Bayer z Dunaja. — Falkenau, Gössel, Glück iz Prage. — pl. Gregorio z Dunaja. — Luksdrick, Frank iz Brna. — Philipp z Dunaja. — Schmidt iz Gradea. — Walz iz Celja.

Pri Malčeti: Kittl z Dunaja. — Milčak iz Zadra. — Baronica Keith, Fakler iz Gradea. — Friedrich iz Kovevja. — Graf z Dunaja.

Meteorološko poročilo.

Table with 7 columns: Dan, Cas opazovanja, Stanje barometra v mm., Temperatura, Vetrovi, Nebo, Mrkna v mm. Data for 18. maja.

Srednja temperatura 15-7°, za 1° nad normalom.

Dunajska borza

dné 19. maja t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Table of stock prices for various items like Papirna renta, Srebrna renta, Zlata renta, etc.

Zahvala.

Za mnogobrojne dokaze milega sočutja o bolezni in smrti naše nepozabljive matere, gospe

IVANE MURNIKOVE,

za mnogobrojne darovane vence in obilostevilno spremstvo predrage pokojne k poslednjemu počitku izrekamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem najtoplejšo zahvalo.

V Ljubljani, 18. maja 1886.

(365)

Žalujoci ostali.

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigo tržnicah knjižica:

Umetno ribarstvo.

Spisal

Ivan Franke.

3 1/2 pde v 8° s podobami. Mehko vezana stane 50 kr

Krasna domovina naša se svojimi potoki, rekami in jezeri je za umno ribarstvo tako ugodno ustvarjena, kakor ne kmalu kako druga dežela. Sredstva in pota, kako isto pri nas urediti in upravljanje, podaja izslani gospod pisatelj na jako umeven način v gornji omenjeni knjižici. Le-ta bode vsakemu, ki ima srce in skrb za povzdigo narodnega blagostanja, dobro došlo sredstvo, da se o tem predmetu pouči. Priporočujemo torej knjižico osebno vzelostiti da hovščini, učiteljem in zemljičkim posestnikom, ker sva uverjena, da jo bodo s velikim zanimanjem prebirali ter si nje črpali gotovo lepo korist.

Ig. pl. Kleinmayr et Fed. Bamberg

knjigotržnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

(355-1)

GLAVNO SKLADIŠTE

MATTONIJEVE

GLESSHÜBLER

najčistije lužne

KISELINE

poznate kas najbolje okrepljujucе pice, I kas izkušan tlek proti trajnom kašlju plucевine I zeludca bolesti grkljana I proti mehurnim kataru,

HINKE MATTONIJA

Karlovi vari i Widn.

LIPPMANN-OVI

KARLSBADSKI

ŠUMEČI PRAŠKI

izdelujejo se s pomočjo iz Karlsbadskih vodá dobjenih studenčnih produktov, imajo tedaj v sebi vse učinkujoče snovi istih in imajo tedaj izvrstne zdravilne kakovosti.

Raba prijetna. Vademecum Upliv gotov. Slast vznjajoča. bolehaljoča v želodci. Za prebavljenje.

Neprekosljivo čistilo

upliva brez izjeme hitro in gotovo.

Zdravo! Okrepujoče!

Tedaj boljši, nego vsa hitro uplivajoča sredstva, pile, itd.

Prijetno, ceno, pripravno!

Zdravniško priporočano pri boleznih želodca, črev, jeter obistij in mehurja.

Priznano izvrstno

prilavljajoče in pospejujoče sredstvo pri zdravljenju z mineralnimi vodami.

Dobro skušeno in mnogo iskano domače sredstvo

pri uotenen in slabem prebavljenju, pomanjkani slasti do jedij, shlapu želodca in črev vsled sedenja, zasilenji, slabosti po jedi, sitnem vzdigovanju in napanjanju, zgagi, bolečinah v želodci, ščipanju ali krči, navalu krvi, glavobolu, omotici, trdovratnem glavobolu, strjenju krvi, zlatej žili, nepravilnem izpraznenju, trdovratnem zapiranju in debelenju.

Dobira se v škatljah za poskušnjo po 60 kr. (1 m.), 1/2 škatljica 2 gld. (3 m. 50 v.) v lekarnah in prodajalnicah mineralnih vod.

Pristno samo, če ima vsaka posamična škatljica varstveno znamko in Lippmann-ov imenski počrk.

Ako se pošlje 2 gld. 15 kr. ali 3 m. 80 v., pošlje poštnine prosto jedno originalno ali nalno škatljico

Lippmann-ova lekarna v Carlsbad-u

ali njene zaloge.

Manj kot jedna originalna škatljica se ne pošlje.

Dobiva se na Kranjskem v lekarnah v Krauju, v Ljubljani (U. pl. Trnkoczy, lekar, H. Birschitz, lekar), v Rudolfovem, v Radovljici, v Črnomlju, kakor tudi v vseh lekarnah avstrijske države itd. (78-28)

Železolivnica in izdelovalnica strojev G. Tönnies v Ljubljani.

izdeluje kot specialiteto vsakovrstne stroje za izdelovanje lesa, kakor stroje za uravnanje, voblanje, zlobanje, uglobljenje, urezanje ukladov, vrtanje in dolbenje (Abricht-, Hobel-, Kehl-, Fräs-, Nuth-, Bohr- und Stemm-Maschinen), žage z ojnicali, krožne in ploščaste žage (Gatter-, Kreis- und Bandsägen), priprave za urejenje žaglinh zob (Sägestanzen) in brusne stroje (Schärfmaschinen), stroje za izdelovanje lesne volne (Holzwollemaschinen); nadalje specialno take, ki se gonijo z nogami in rokami: krožne žage, ploščaste žage, stroje za uglobljenje in dolbenje (Kreis- und Bandsägen, Fräs-Maschinen und Stemm-Maschinen).

Nadalje prejemlje zgradbo tovarn, žag in mlinov, naprave za parne stroje, parne kotle in plinovne motorje, za preskrbovanje vode, kakor tudi vseh drugih naprav. Izdeluje najboljše transmisije s kolesi za jermene iz kovanega železa, s tečajji, ki se sami mažejo in krožnimi zvezami (Ringkupplungen).

Surovi liv železa in kovine.

(282-9)

Umrli so:

13. maja: Fran Detoni, krojač, 29 let, Ulice na grad št. 12, za jetiko.

14. maja: Marija Bezljaj, mestna uboga, 81 let, Karlovska cesta št. 7, za vodenico.

15. marca: Sofija Drovečnik, st. ojevodjeva hči, 2 leti, Poljske ulice št. 3, za vodenico.

16. maja: Ivana Murnik, zasebnica, 78 let, Dunajska cesta št. 8, za starostjo. — Ka ol baron Wurzbach-Tanenber, 75 let, Gradišče št. 1, za starostjo.

17. maja: Amalija Borgi, zasebnica, 70 let, Gled.liške ulice št. 1, za otrpnenjem črevesa.

18. maja: Karolina Rademacher, zasebnica, 76 let, Stari trg št. 3, za starostjo. — Franca Novak, ribčeva hči, 5 let, Gradaške ulice št. 3, za davico. — Janez Waghka, delavčev sin, 2 leti, Poljanska cesta št. 18, za škrofuljo. — Reza Vidmar, delavka, 42 let, Crna vas št. 42, za jetiko.

V deželnej bolnici:

12. maja: Jovana Kopitar, delavka, 25 let, za jetiko.

Umetne zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem amerikanakem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel, poleg Hradeckega mostu, I. nadströppe.

MENJALNICA KORDIN & SCHEMITT,

Ljubljana, Pred škofnjo h. št. 4, priporoča se za kupovanje in prodajo

vsakovrstnih državnih in industrijalnih papirjev, akcij, obligacij, srečk, valut, zlatih in srebrnih denarjev, eskomptuje žrebane, še ne zapale obligacije in kupone.

Predplače

na efektne promese za vsa žrebanja.

DUNAJSKA SPECIJALITETA!

„PURITAS“

mleko za pomlajenje las

OTTO FRANZ-a, Dunaj, VII., Mariahilferstrasse 38.

„PURITAS“ ni nikaka barva za lase, ampak mleku podobna tekočina, katera ima skoro čudovito lastnost, da bele lase pomlajuje, t. j. polagoma in sicer najdalje v štiri-najstih dneh jim dá zopet barvo, katero so poprej imeli.

„PURITAS“ nema v sebi nikakega barvila. Lasje se lahko izpirajo z vodo, kolikor se hoče, se lahko spi na belo preoblečenih vajsnicah in nobenega sledu barve se ne pazi, ker

„PURITAS“

ne barva, ampak pomlajuje.

Raba

je najbolj priprosta na syetu. Ulje se mleka na roko, tako dolgo maže ž njim, lase, da so vsi zadosti vlažni, in ponaylja se to slednji dan po jedenkrat. To je vse. Ko so lasje dobili prvotno barvo, kar se navadno zgodi čez deset ali dvanajst dni, potem je za njih daljše ohranjenje zadosti dvakratna raba mleka na teden in na ta način se tudi pomladé zalisci in brada, kakor tudi najdaljši in najbujnejši ženski lasje.

Steklenica „PURITAS“ velja 2 gld. (pri razpošiljanju 20 kr. za stroške) in se lahko naroči proti poštnemu povzetju.

OTTO FRANZ, Dunaj, VII., Mariahilferstrasse 38.

Zaloga v Ljubljani pri Ed. Mahr-u, parfumerji.

V Celoveči prodaja: P. Birnbach, lekar „pri obelshku“; v Beljaku J. Detoni, coiffeur, poleg hotela „pri pošti“; v Mariboru W. König, lekar. (221-12)

